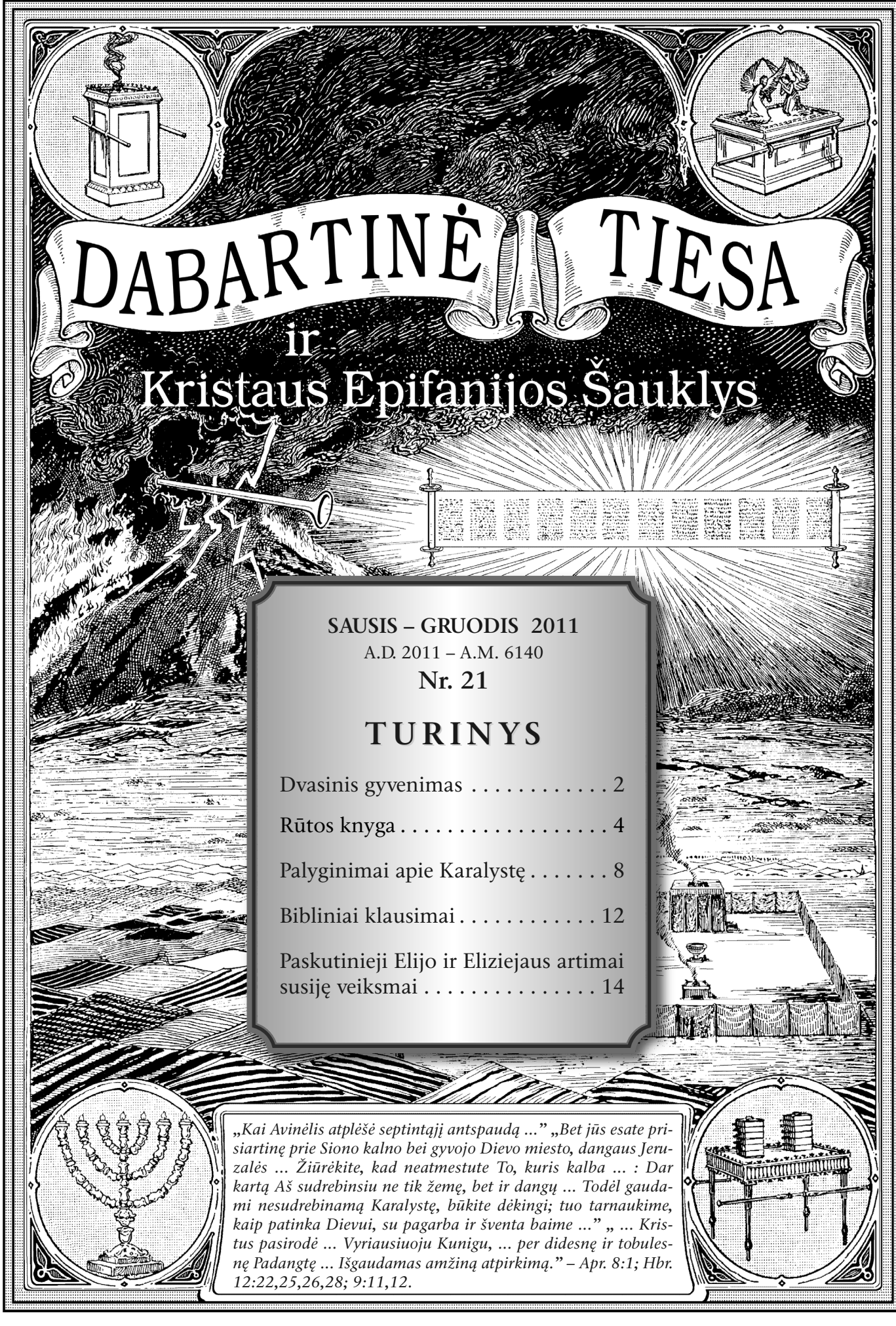

DABARTINĖ TIESA

ir Kristaus Epifanijos Šauklys

SAUSIS – GRUODIS 2011

A.D. 2011 – A.M. 6140

Nr. 21

TURINYS

Dvasinis gyvenimas	2
Rūtos knyga	4
Palyginimai apie Karalystę	8
Bibliniai klausimai	12
Paskutiniai Elijo ir Eliziejaus artimai susiję veiksmai	14

„Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą ...“ „Bet jūs esate priartinę prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeruzalės ... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba ... : Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų ... Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime ...“ „... Kristus pasirodė ... Vyriausiuoju Kunigu, ... per didesnę ir tobulesnę Padangtę ... Išgaudamas amžiną atpirkimą.“ – Apr. 8:1; Hbr. 12:22,25,26,28; 9:11,12.

Dvasinis Gyvenimas

„VIEŠPATS yra mano šviesa ir mano išgelbėjimas – ko man bijoti? VIEŠPATS yra mano stiprybė – prieš ką man drebėti? Vieno dalyko prašiau VIEŠPATIES ir to vieno trokštu – gyventi VIEŠPATIES namuose per visas savo gyvenimo dienas, kad galėčiau stebėti VIEŠPATIES šventumo grožį ir dairytis laukiant atsakymo Jo šventykloje“. Ps. 27:1,4.

„Už viską dėkokite“ – 1 Tes. 5:18.

ĮKVĖPTAS PSALMISTAS su didele ištikimybe ir užsidegimu į Dievui pasišventusių žmonių širdis ir protus įdeda tikėjimo, pasitikėjimo, meilės ir adoracijos jausmus Dievo atžvilgiu, kuris tikrai yra vertas visokios garbės, šlovinimo. Nors daugelis tų jausmų kilo iš jo paties asmeninių audringų gyvenimo patyrimų, bet buvo jie išsakyti su Dievo įkvėpimu, ir skirti ypatingai pamokymui bei ugdymui tikrojo dvasinio Dievo Izraelio. Pats Viešpats yra davęs suprasti, kad mūsų širdys turi būti pripildytos karšto atsidavimo Jam, o žiūrėdami iš šio požiūrio taško galime pastebėti, kaip arti Jis norėjo pritraukti mus prie Savęs meile, tikėjimu ir vaikišku pasitikėjimu. Nors sveikas protas ir išmintis turi

savo tinkamą vietą ir yra būtini religiniame gyvenime, bet siela, kuri niekada nepakyla šventų ir karštų jausmų sparnais, kuri niekada nebuvo iki savo širdies gilumos sujaudinta dėl Dievo gerumo ir dosnumo, dar nėra patyrusi palaimingų ryšių, kokie yra tarp tėvo ir sūnaus. Tikras sūnus iš mylimo ir jam pritariančio tėvo natūraliai patiria švelnių jausmų karštumą. Tai yra ypatingai tikra, kalbant apie tikrojo Dievo Sūnaus ryšius, kuris pastebi savo Dangiskajame Tėve kiekvienos malonės tobulumą, aukščiausią šlovę kiekvienos tobulybės, ir kuris gyvena glaudžiam dvasiniame artume ir draugystėje su Juo, turėdamas sau Dievo meilės ir pritarimo nuolatinę paliudijimą. Tai nebuvo tik tušti žodžiai, kai mūsų Viešpats pasakė: „Juk pats Tėvas myli jus“ ir „Jeigu kas mane myli, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime“ (Jono 16:27; 14:23). Tik, būtent, tokiomis sąlygomis visi tie šventi, meilės, jautrumo, tikėjimo, dėkingumo ir garbinimo jausmai pripildo mūsų džiaugsmo taurę sklidinai ir šventame pakilime giedame: „Mano taurė sklidina. Tik gerumas ir gailėstingumas lydės mane per visas mano gyvenimo dienas ir aš pasiliksiu Viešpaties namuose, kol gyvensiu“ (Ps. 23:5,6).

O, kaip puikiai skamba tos įkvėptos Psalmės, pilnos karštų jausmų, garbinimo ir dėkingumo, ir pilnos meilingo pasitikėjimo! Jos kviečia mūsų širdis džiaugtis, ir kad mūsų kalba taptų linksmesnė, ir parodo mums, kaip per Jo Žodžio apmąstymus ir laikymąsi Jo įsakymų galime „džiaugtis Viešpatyje visuomet“ ir „už viską dėkoti“ (Flp. 4:4; 1 Tes. 5:18). Ir todėl Dovydas, žvelgdamas į patirtą Viešpaties globą ir apvaizdą, kai jis pats buvo daugelį kartų išgelbėtas iš stiprių savo priešų galybės ir mąstydamas apie nesikeičiantį Dievo gerumą ir gailėstingumą, sušuko šiais žodžiais: „Viešpats yra mano šviesa ir mano išsigelbėjimas – ko man bijoti? Viešpats yra mano gyvenimo stiprybė – prieš ką man drebėti?“ Šitas nuraminimas, įvairiai išreiškiamas, eina per visą Šventąjį Raštą ir ateina su savo palaiminimą turinčia galia ir į mūsų laikus mums bekovoiant, reikalingiausiose pagalbos valandose. Kuo piktesnius priešus sutinkame ir kuo smarkesnis konfliktas iškyla su tamsos jėgomis, tuo būna garbingesnė pergalė ir aiškiau pasireiškia Dievo

DABARTINĖ TIESA ir Kristaus Epifanijos Šauklis

ISSN 1392-3099

Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio.
Žurnalas anglų kalba leidžiamas 4 kartus per metus
(Žiema, Pavasaris, Vasara, Ruduo).

Leidėjas –
PASAULIETINIS NAMŲ MISIONIERINIS JUDĖJIMAS
(LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT)

Redaktorius

Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road,
Chester Springs, Pennsylvania 19425-2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba ad interim redaktorius:

Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17,
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki, POLSKA.

Žurnalas lietuvių kalba leidžiamas vieną kartą per metus.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:

P. d. Nr. 1, LT – 45012, Kaunas.

Kitas leidinys:

Biblijos vėliava ir Kristaus Karalystės šauklis

Žurnalai leidžiami:

anglų, lenkų, prancūzų, vokiečių, portugalų, tamilų, malajų,
kanadiečių ir ukrainiečių kalbomis.

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas –

- apginti Paruzijos Tiesą, kurią Viešpats suteikė per „tą Tarną“, kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą;
- apginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per „tą Tarną“, taip, kad įpareigotų, rįstų kontroliuojančias korporacijas ir Tiesos žmonių draugijas;
- išaiškinti ir ginti Epifanijos-Bazilėjos aiškinančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra dvasinis maistas tinkamu laiku, pagal Jo Valią.

malonė. Dėka to, tikėjimas vis giliau įleidžia šaknis, ir su atnaujintu pasitikėjimu ir tikrumu griebiasi brangių Dievo pažadų. Tada meilė ir dėkingumas gausiai liejasi iš atgaivintų širdžių, jaučiančių Dievišką malonę ir palaiminimus. Taip buvo Dovydo atveju, taip yra ir su ištikimais Dievo žmonėmis, kurie gyvena tikėjimu su malda ir artimoje draugystėje su Dievu. Tokia draugystė su Dievu ir nelaimių, ir gerovės metu, natūraliu būdu veda į vis didesnę mūsų širdies jausmų ir troškimų sutelkimą ir pasitikėjimą Dievu, kol prieiname iki tokios būsenos, kad tai, ko labiausiai trokštame ir geidžiame, yra noras, apie kurį Psalmistas kalba 4-toje mūsų teksto eilutėje, o būtent, kad pastoviai apsigyventi VIEŠPATIES namuose, stebėti VIEŠPATIES šventumo grožį ir darytis laukiant atsakymo Jo šventykloje.

Pastovus apsigyvenimas VIEŠPATIES Namuose reiškia nuolatinį Dievo pripažinimą, jog esame verti gyventi tarp Jo išrinktųjų, kurių „namai esame mes, jei tik pasitikėjimą ir tvirtą viltį, kuria giriamės, išsaugosime iki galo“ (Hebr. 3:6). Tie, kurie tvirtai laikosi savo tikėjimo ir tikėjimu nugali pasaulio pagundas ir viliojimus, kasdien mirdami pasaulio dvasiai, viltims ir ambicijoms, o gyvendami vis daugiau dėl Dievo, iš tikrųjų apsigyvena Viešpaties Namuose amžinai. Dabar jie gyvena su Dievu pasišventime, o netrukus apsigyvens su Juo Jo Karalystėje. „Stebėti Viešpaties puikų grožį“ reiškia stebėti tą Šventumo grožį, turėti šitą Jo garbės paveikslą visados prieš savo proto akis – kaip mūsų įkvėpimą, šviesą, vadovą, pavyzdį ir mūsų didžiausią džiaugsmą. Kaip tik čia paslėpta krikščionio laimingo gyvenimo paslaptis – neveda tai iki aukščiausios ribos stipraus nervinio susijaudinimo ir neskatina pasiduoti nepaprastai dideliui perdėtam emociungumui, ir to įtakoje daryti dalykus, priešingus sveikai nuovokai (Rom. 12:3; Titui 2:12; 2 Tim. 1:7) – tačiau jis yra laimingas, atėjus visokiems vargams, skausmui, netekčiai, sunkumams ar išmėginimams, kokie gali ant jo užgriūti šio dabartinio gyvenimo audringuose atsitikimuose. Iš tikrųjų, pastebėti VIEŠPATIES grožį yra įmanoma tikrai tiems, kurie apsigyvena Jo Namuose, nes tikrai tokiems Jis apsi-reiškia kaip „puikiausias iš dešimties tūkstančių, kuriame viskas miela“. Tikrai tokie žino, kaip įvertinti Jo šventumo grožį, tikrai tokie gali su Juo džiaugtis – nuolat apmąstydami Jo įstatymą. „Darytis laukiant atsakymo Jo šventykloje“ reiškia, kad tie, kurie tikrai priklauso Jo Namams, yra ieškotojai, tyrinėtojai Jo švento įstatymo ir liudijimų, o taip pat parodo, kad tai daryti jiems yra malonumas. Jų širdys sako: „O, kaip aš pamėgau Tavo įstatymą! Mąstau apie jį ištisą dieną“; „Aš turiu valgyti maisto, kurio jūs nežinote“, nes „Man patinka vykdyti Tavo valią, mano Dieve“ (Ps. 119:97; 40:8; Jn.

4:32). Tas vienas troškimas sudaro visą krikščionio siekių ir tikslų esmę, kai jis tampa miręs sau ir pasauliui, o darosi gyvas dėl Dievo. Stenkimės tai daryti ir prisiderinkime prie to, nes toks žengimas į priekį labai sustiprina krikščionišką drąsą, ištvermingumą, uolumą. Visa tai ne tiktai kyla iš tikėjimo, bet ir auga bei sustiprėja per gyvą tikėjimą, išvystytą ir sustiprintą pamokomis, einančiomis iš patirtų išgyvenimų.

Drąsa, gimusi per tikėjimą ir sustiprinta per ištvermingumą, šaukia su nuolankiu pasitikėjimu vidury giliausios tamsos, didžiausiuose sunkumuose, stipriausiose audrose ir grėsmingiausiuose pavojuose: „Viešpats yra mano šviesa ir mano išgelbėjimas – ko man bijoti? Viešpats yra mano gyvenimo stiprybė – prieš ką man drebėti?“ Apaštalas Paulius, tikriausiai, patvirtino tą palaimintą mintį, kai pasakė: „Džiaukitės Viešpatyje visuomet! Ir vėl kartoju: džiaukitės! Niekuo nebūkite susirūpinę, bet visuose reikaluose per malda ir prašymą su dėkojimu jūsų troškimai tebūnie žinomi Dievui“ (Flp. 4:4,6). Pastebėkime, kaip per visą Šventą Raštą esame mokomi, kad būtume ne vien tik bliviais, jautriais, atidžiais, stropiais, mąstančiais, besimeldžiančiais ir visada daug dirbančiais Viešpaties darbe, nežiūrinčiais į darbo sunkumą, rūpesčius, priekaištus ar persekiojimus, kad liktume patenkinti, linksmi ir paraginti šventam džiaugsmui tarp tokių, ir kitokių tos rūšies išmėginimų. Ir ne tik gauname patarimą būti džiaugsmingais, bet yra nurodytas mums ir gyvenimo būdas, kuris natūraliai suteikia džiaugsmo. Kai ateiname į Viešpaties šeimą, įžengiame į naują ir šventą atmosferą, kurios vertę suprasti ir ją įvertinti gali tikrai tie, kurie tarp visų kitų norų, atiduoda pirmenybę tam vienam troškimui, o būtent – būti pripažintais vertais apsigyventi Viešpaties Namuose.

* * *

Didelės tiesos yra brangiai perkamos. Paprastos tiesos, tokios, kurias žmonės pateikia ir kurias gauna kasdieną, per įprastus lengvo gyvenimo rūpesčius jas mirtingieji gauna, jos nerūpestingumo vėjo po mūsų kojomis būna numetamos.

Didelės tiesos yra sunkiai pasiekiamos. Jos nėra atsitiktinai randamos, ir neatplaukia kartu su vasaros svajonės įkvėpimu, bet suvokiamos didelėje dvasios kovoje, kai smarkiai į akis pučia priešinis vėjas ir priešinasi mums upės srovė.

TP'10,50-51.

BROLIO JOHNSONO
PASKAITA, SKAITYTA
MONCEAU-SUR-SANBRE
BELGIJOJE

1933 metai
Rugpjūčio 8 diena.
ANTRAS SUSIRINKIMAS
(Rūtos Knyga, 3 Skyrius)

ANTRAS skyrius apima laikotarpį nuo 1881 metų iki 1916m., tuo tarpu trečias skyrius apima šešių mėnesių laikotarpį – nuo 1918 metų gruodžio iki 1919 m. liepos mėnesio. Kad jūs suprastumėte aiškiau eilutes nuo 1 iki 5-tos, paaiškinsiu, kokia buvo situacija Draugijoje 1918 metais. Palaikantieji Draugiją tvirtino, kad Aukštasis Pašaukimas tapo uždarytas 1918 metų Paschos laike. Neabejotinai įrodyta, jog jis buvo uždarytas trys su puse metų anksčiau, tačiau tas faktas tada nebuvo žinomas – nors dviejų metų bėgyje brolis Russellis laikėsi minties, kad Aukštasis Pašaukimas bus uždarytas 1914 m. gruodį. Ir tik 1916 metų rugsėjo mėnesį Jo požiūris į tą dalyką pasikeitė. Bet 1918 metais Draugijos vadai turėjo sunkumų dėl Tiesos. Valdžia uždraudė jiems platinti VII tomą ir leisti žurnalą, pavadintą „Karalystės Žinios“. Taip pat valdžia uždraudė jų viešojo skelbimo metodus. Visuomenė taip pat buvo prieš Draugiją, kadangi Draugija buvo nusistačiusi prieš karą. Todėl dėl nepalankių sąlygų ir spaudimo jie negalėjo vykdyti viešojo darbo kaip anksčiau, o šitie išmėginimai išsekino kai kurių jų narių kantrybę, ypatingai Jaunųjų Vertųjų. Jie vis svarstė, norėdami sužinoti, kodėl jie neturi tarnybos galimybių. Tuo laiku, kai piktasis tarnas 1918 metais buvo kalėjime, nes buvo nuteistas 20 metų laisvės atėmimo, gerieji Levitai buvo vis užsiėmę darbu. Taigi čia, gerieji Levitai yra antitipas Noemi. Tai, ką Noemi kalba tose keturiose eilutėse, yra tipu to, ką jie išreiškė tame straipsnyje Sargybos Bokšte (Z 18, 355 – 357). Jie tvirtino, kad nebėra jau pradėjimo iš Dvasios, ir kad jie jau nebegali rinkti Mažojo Būrelio narių, kaip tas likusias po pjūties varpas. Tačiau dar yra tarnybos galimybių, ypač pasaulio atžvilgiu, o taip pat darbo, norint laimėti Didžiosios Minios narius, kurie randasi Babilone ir Jaunuosius Vertuosius, tebesančius Babilone ir pasaulyje. Tuo metu šis

straipsnis buvo parašytas padėti pasišventusiems broliams Draugijoje. „Mano dukra, ar ne laikas man pasirūpinti ramia vieta, kur tau gera būtų gyventi?“ Tai reiškia, būtent, „Jūs, Jaunieji Vertieji, ar neįmanoma būtų rasti ramybę jūsų širdžiai ir protui tose galimybėse, kurias jums duodu, kad jums gerai sektųsi?“. Šis straipsnis taip pat kalbėjo: „Mūsų Viešpats Jėzus, kuris yra jūsų vyriausias brolis, turi darbo su Didžiąja Minia, kuri dabar randasi sunkiuose išbandymuose“.

Štai toks yra Rūtos knygos 3-čiojo skyriaus antitipas: 1 ir 2 eilutė, „O dabar, štai Boozas, su kurio tarnaitėmis tu buvai, argi nėra mūsų giminaitis? Žiūrėk, juk jis šįvakar vėtys miežius klojime. Taigi, nusiprausk, pasitepk, apsilvilk viršutinį drabužį ir nueik į klojimą“. Atsiminkime, kad jau minėjome, jog miežiai vaizduoja Didžiosios Minios brolius. Vėtyti miežius reiškia atskirti miežių grūdus nuo pelų, kuriuos išnešioja vėjas. Tai vaizduoja atskyrimą Didžiosios Minios nuo pasaulietiško ir savanaudiško. Tame klojime Viešpats vėtė Didžiosios Minios narius tarp labai sunkių išmėginimų, o tai yra antitipu to, kas pasakyta 2-oje eilutėje. Noemi, sakanti Rūtai, kad nusiplautų, šiame anksčiau paminėtame straipsnyje, yra tipu Didžiosios Minios, primenančios Jauniesiems Vertiesiems, kad atsiskirtų nuo pasaulietiško ir kūno nešvarumų, o taip pat nuo pasaulio. Noemi paliepimas Rūtai pasitepti (kvapiaisiais aliejais, vert. past.), šio straipsnio tipe, reiškia Didžiosios Minios raginimą Jauniesiems Vertiesiems įsigyti Dvasios malonių. Noemi, sakanti Rūtai „apsilvilk viršutinį drabužį“ ir vėliau kilusi diskusija, šiame straipsnyje, yra tipu Didžiosios Minios, primenančios Jauniesiems Vertiesiems, kad pasipuoštų proto dorybėmis. „Ir nueik į klojimą“ reiškia: nežiūrint visų išbandymų ir sunkumų, kokie užgriuvo Didžiąją Minią, stenkis įtikinti ir lai-

mėti vieną kitą iš jų! Tai kaip tik ir buvo to straipsnio esmė – paraginimas, kad pasistengtų laimėti kelis tikrus narius, nors tie buvo sunkiuose išmėginimuose ir sielvarte.

Ką tipe reiškia Boožo valgymas ir gėrimas? Atsakau, mano brangūs broliai, kad kai mes valgome ir geriame Tiesą, Viešpats dalyvauja kartu su mumis valgydamas ir besidalindamas ta Tiesa (Apr. 3:20): „Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi“. Tai parodo, kad, jei mes dalyvaujame Tiesos įsisavinime, Jėzus taip pat dalyvauja su mumis. Bet ką reiškia žodžiai: „iki jis bus baigęs valgyti ir gerti“ (eil.3)? Didžioji Minia žinojo tai, kad jeigu dar yra nesurastų Didžiosios Minios narių, tai Viešpats jiems duotų Tiesos, kad jie galėtų žinoti, jog dar gali laimėti narius, ir jie tai žinojo iš ankstesnio patyrimo, kad Viešpats visada duoda Tiesą, kai ji jau tampa Tiesa tam laikui. Bet kodėl Rūtai reikėjo palaukti, kol Boožas baigs valgyti ir gerti? Atsakymas, atrodo, turėtų būti toks, kad Didžioji Minia yra aukštesnė klasė už Jaunuosius Vertuosius; ir ji žinojo, kad Viešpats duos jai Tiesos apie Didžiąją Minią, prieš panaudodamas Jaunuosius Vertuosius toje tarnyboje. Atsižvelgiant į tai, tipe ši ypatybė yra pavaizduojama faktų, kad Rūta neturi pasirodyti Boozui, kol jis nepabaigs valgyti ir gerti. Jaunieji Vertieji turėjo palaukti, kol Viešpats pabaigs valgymą ir gėrimą, prieš užduodami Jam klausimus. Noemi, primygtinai reikalaujanti, kad ji įsidėmėtų vietą „kur jis guli“, yra tipu, vaizduojančiu Didžiosios Minios narius, nurodančius Jauniesiems Vertiesiems, jog jie turi pastebėti laiką, kada Viešpats bus užbaigęs, nes tik tada duos Tiesą kaip laimėti Didžiosios Minios narius. Jie žinojo, kad tik tada, kai Jis bus užbaigęs duoti Tiesą Didžiajai Miniai apie Jaunuosius Vertuosius, galės perduoti savo prašymą Viešpačiui. „Ir priėjusi atidenk jo kojas“. Rytuose, pagal ten esančius papročius, buvo laikoma tinkamu dalyku atidengti apsiaustą, dengiantį miegantį žmogų. Tai reiškia patikėjimą savęs tam asmeniui ir norą, kad valdžia, kurią vaizduoja apsiaustas, taptų mums perduota per tą asmenį. Apsiaustas reiškia tarnybą valdžiai. Taigi, Rūta, atsigulanti prie Boožo kojų, yra tipu Jaunųjų Vertųjų, atiduodančių save Viešpaties dispozicijai visame, ką Jis norė-

tų daryti. Tai darydama Rūta simbolizuoja Jaunuosius Vertuosius, tampančius žinomais Viešpačiui, kad jie yra Jo žinioje. Noemi, sakanti Rūtai, kad Boožas pasakys jai ką daryti, simbolizuoja Didžiosios Minios narius, užtikrinančius Jaunuosius Vertuosius, kad Viešpats painformuos juos apie viską, ką turi daryti. Rūta padarė viską, ką Noemi jai liepė, o tai vaizduoja, kad Jaunieji Vertieji klausė Didžiosios Minios paliepimų.

„Pavalgęs, atsigėręs ir linksmai nusiteikęs Boožas nuėjo atsigulti grūdų krūvos gale“. Atsiminkime, kad Boožo valgymas ir gėrimas vaizduoja Viešpatį, duodantį Tiesą Didžiajai Miniai ir dalyvavimą kartu su ja valgyje ir gėrime. Tuo metu Sargybos Bokštas buvo vienintelis leidinys Tiesos žmonėms, o Sargybos Bokšto autoriai galvojo, jog Tiesa Didžiosios Minios tema ateis per Sargybos Bokštą. Bet netrukus Viešpats turėjo atmesti Sargybos Bokštą, kaip skelbėją Mažajam Būreliui ir pašaukti kitą žurnalą užimti jo vietą. Straipsnis, apie kurį kalbėjau jums, buvo išleistas Sargybos Bokšte 1918 metų gruodį, ir vos praėjus dešimčiai dienų, 1918 metų gruodžio 9 dieną pasirodė pirmasis numeris Dabartinės Tiesos, o paskui, 15 dienų vėliau, pasirodė ir antrasis numeris. Ir taip, per šį žurnalą, Viešpats davė Tiesą apie Didžiąją Minią.

Tame pirmame numeryje buvo tokie straipsniai: *Epifanija yra tarp mūsų; Paskutiniai Elijo ir Eliziejaus artimai susiję veiksmai; Pranašai ir „Pranašai“; Tipai ir Antitipai; Kunigų ir Levitų Konvencijos*.

Antrame numeryje buvo tokie straipsniai: *Pilnai suorganizuota Bažnyčia (kaip įrodymas tam, kad jokia korporacija nebepakenks Mažajam Būreliui nei mokyme, nei tarnyboje); Gynimas taikos ir ramybės tarp Dievo žmonių; Teisimas ir prieš laiką, ir po laiko; Konvencijų ataskaitos, norint pataisyti Didžiosios Minios reikalus*.

Taigi, kaip matote, mano brangūs broliai, buvo ištisa serija straipsnių, svarstančių Didžiosios Minios reikalus. Buvo tai labai plati tema. Jeigu tas straipsnis būtų išleistas tokio pat formato kaip Dabartinė Tiesa, užimtų 48 puslapius. Suprantama, broliai džiaugėsi dėl nuraminimo, paguodos, kurią rado tuose dviejuose žurnalo numeriuose. Kol mes linksmi džiaugėmės tuo maistu savo širdyse ir protuose, Viešpats taip pat dalyvavo tame džiaugsme, o tai buvo antitipas Boožo valgančio, geriančio ir

rodančio savo džiaugsmą. Šiame tipe mes matome, kad Boozas nuėjo atsigulti grūdų krūvos gale. Kaip jau matėme, miežiai vaizduoja Didžiąją Minią, o atsigulimas grūdų (miežių) krūvos gale, yra tipu to, kad mūsų Viešpats nustojo davęs Tiesą Didžiosios Minios tema.

Mano brangūs broliai, trečiasis Dabartinės Tiesos numeris pasirodė jau vėliau, po trijų mėnesių, 1919 metų vasario 17 dieną, kai tuo tarpu antrasis numeris buvo išleistas 1918m. gruodžio 24 dieną. Šitokia pertrauka tarp tų dviejų žurnalo numerių išleidimo vaizduoja Jėzų, prigulusį ilsėtis grūdų krūvos gale. Jaunieji Vertieji, matydami tokią ilgą pertrauką, nusprendė, kad jau yra laikas klausti pas Viešpatį dėl to dalyko. Taigi, jie atėjo ir pasitikėdami pavedė save Viešpaties dispozicijai. To tipu yra Rūtos nuėjimas ir pavedimas savęs Boožo dispozicijai. Tai, kad atėjo tyliai, nurodo, kad tie dalykai buvo daromi slapta. Tas darbas vyko slapčiomis širdyse ir protuose tų, kurie buvo toje klasėje. Tai, kad Rūta atidengė kojas Boozui, reiškia, kad Jaunieji Vertieji pakluso, pasiduodami Viešpaties Jėzaus valiai. Tipe, Rūtos atsigulimas prie jo kojų atvaizduoja, kad Jaunieji Vertieji pilnai pavedė save Viešpaties žiniai, kaip Jis ir buvo jiems sakęs daryti.

Apie vidurnaktį tas žmogus sudrebėjo (ne iš baimės). Toks yra pirmas judesys miegančio, kuris pradeda atsibusti, kaip tai gali pastebėti motinos pas savo vaikus. Koks yra antipas to fakto? Manau, kad tai nurodo į pirmus judesius mūsų Viešpaties Jaunųjų Vertųjų atžvilgiu dėl to dalyko, kurį svarstome. O kokie tie judesiai? Aš manau, kad taip Viešpats pažadino Dabartinės Tiesos autoriaus protą 1919 metų vasario 17 d. Tai, kad jis pasitikėjo Viešpačiu, ši mintis ir buvo duota į Dabartinės Tiesos autoriaus protą, jam ruošiant šį straipsnį.

„Ir štai moteris, gulinti prie jo kojų“. Tas straipsnis paaiškino, kad Jaunieji Vertieji yra Viešpaties žinioje. Visur Rūtos istorijoje, kur yra sakoma apie Boozą, kalbantį Rūtai, tai duoda mintį apie Jėzų, kalbantį Jauniesiems Vertiesiems per Tiesą, paduotą Dabartinės Tiesos straipsnyje.

Klausimas „Kas tu esi?“ tapo užduotas tame straipsnyje ir ypač pirmoje pastraipoje, nes tas straipsnis teigė, kad po davimo Tiesos dabartiniam laikui Didžiajai Miniai, autorius turi ketinimą duoti ją ir Jauniesiems Vertie-

siems. Kyla klausimas: „Kas jie yra?“. Tai yra antipas klausimo, kurį uždavė Boozas: „Kas tu esi?“. O Jaunieji Vertieji, betyrinėjantys šį straipsnį ir besidžiaugiantys juo savo širdyse, yra antipatu Rūtos atsakymo: „Aš esu Rūta, tavo tarnaitė“.

Tas straipsnis parodė, kad Jaunieji Vertieji atsakė Viešpačiui: „Apie tai iš tikrųjų kalbama si tarp tų, kurie yra pasišventę, bet nepradėti iš Dvasios, ir todėl, jie yra įsipareigoję priklausyti Viešpačiui ir Jam tarnauti“. Rūtos prašymas, noras būti po Boožo vadovavimu, kuris turėjo ją išpirkti, yra tipu to, kaip Jaunieji Vertieji norėjo būti po mūsų Viešpaties Jėzaus valdžia ir troško būti Jo tarnais. Žodžiuose „Tu turi teisę išpirkti“ (kadangi esi artimas giminaitis) nurodo į Jaunųjų Vertųjų širdžių troškimą, kad Viešpats priimtų juos po Savo vadovavimu ir panaudotų Savo tarnyboje. Boožo žodžiai: „Būk tu VIEŠPATIES palaiminta, mano dukterie!“ reiškia, „tas paskutinis dalykas kalba dar daugiau tavo naudai, negu pirmas, nes tu neieškojai jaunesnių vyrų, beturčių ar turtingų“. Nurodo tai į Jėzaus atsakymą Jauniesiems Vertiesiems per Dabartinę Tiesą, kad pasišventimas, kuriam įsipareigoja, tai troškimas būti su Viešpačiu. Jie pradėjo geriau suprasti savo pasišventimą, rodė savo viltį tapti Viešpaties tarnais ir tikrai Viešpaties, tuo tarpu anksčiau jie nesuprato savo giminystės ryšio su Juo. Ką reiškia tvirtinimas „jaunuoliai tiek vargšai, tiek turtinigi“? Šiame straipsnyje pabrėžėme Jėzaus kvietimą Jauniesiems Vertiesiems atsiskirti nuo pasaulietiško ir likti stipriai prisirišusiems vien tik tarnybai Viešpačiui. Boožo pasakymas Rūtai: „Nebijok, mano dukterie!“ ir pažadėjimas išpildyti visus jos prašymus, reiškia Jėzaus pažadą Jauniesiems Vertiesiems, kad jeigu ir toliau jie atkakliai ir ištvermingai sieks būti Jo tarnyboje, tai patenkins jų prašymus. Priežastis, dėl kurios Boozas taip pasakė, yra nurodyta tvirtinime, kad žmonės žino, jog ji yra dora moteris, o tai nurodo į Jėzų, kalbantį Jauniesiems Vertiesiems, kad Jam malonu palaiminti juos, nes yra ištikimi savo pasišventime.

Boozas pripažįstantis, kad jis yra tas, kuris galėtų ją išpirkti, bet kartu užsimenantis, kad yra dar artimesnis giminaitis, yra tipu į mūsų Viešpatį, užtikrinantį Jaunuosius Vertuosius, kad Jis yra iš tikrųjų artimu jiems vadu, bet kad yra dar ir kiti vadai, artimesni jiems. Čia

Jis nurodė į Draugijos vadus, kaip dar artimesnius giminaičius Jauniesiems Vertiesiems, negu buvo Jis, kadangi jie kaip Levitai, buvo artimesni Jauniesiems Vertiesiems, kurie taip pat buvo Levitais, o tuo tarpu mūsų Viešpats buvo Kunigu. Boozas įsakantis, kad Rūta pasi- liktų išlaukdama per naktį, yra tipu į Jėzų, nurodantį Jauniesiems Vertiesiems, kad palauktų tinkamo laiko, kol šis reikalas išaiš- kės. Kadangi ši reikalą reikėjo sutvarkyti dieną, ir iš tikrųjų, dieną, o ne naktį žmonės rinkda- vosi prie vartų. Paprašymas, kad palauktų, kol praeis naktis ir lauktų dienos, yra tipu į mūsų Viešpatį, prašantį Jaunuosius Vertuosius, kad palauktų tinkamo laiko, kai bus galutinai nuspręsta. Boozas, kalbantis, kad jeigu arti- mesnis giminaitis pasinaudotų savo teise išpirkti, tai būtų gerai, simbolizuoja Viešpatį Jėzų, užtikrinantį Jaunuosius Vertuosius, kad jeigu Draugijos vadai išpildys savo pareigą kaip giminaičiai, tai būtų gerai, bet jeigu to nepadarytų, tai Jis stos jų pusėje ir pasirū- pins jais. Boozas, pažadantis tai po priesaika, yra tipu Viešpaties, užtikrinančio tai Jaunu- osius Vertuosius per Dievo Žodį. Boozas kal- bantis Rūtai, kad gulėtų iki ryto, yra tipu Viešpaties, paaiškinančio Jauniesiems Vertie- siems, kad turi laukti tinkamo laiko, o Rūta, atsigulusi prie jo kojų, simbolizuoja tai, jog Jaunieji Vertieji laukė savo laiko, kad galėtų tarnauti Jėzui.

Rūta atsikelianti anksti, kad niekas nega- lėtų sužinoti apie jos buvimą, yra tipu to, kad tas dalykas vyko žinant jiems ir Viešpačiui. Tą patį parodo Boožo paliepiamas 14-oje eilutėje: „Žiūrėk, kad niekas nesužinotų, jog moteris buvo klojime“. Boožo žodžiai: „Duok skarą (arba prijuostę E4, psl. 387, 388), kuria esi apsiautusi ir ją tvirtai laikyk“ nurodo į tai, kad Jaunieji Vertieji buvo įtikinėjami, kad pasiruoštų priimti didelį skaičių brolių iš Didžiosios Minios, ateinančių į Tiesą. Rūta, laikanti skarą, nurodo, kaip Jaunieji Vertieji išnaudojo tarnybos galimybes, priimdami Didžiosios Minios narius, ateinančius prie Tiesos. Boožo atseikėjimas šešių saikų mie- žių parodo tai, kad Viešpats davė tai klasei nepilną skaičių Didžiosios Minios narių, atei- nančių prie Tiesos, kas reiškia, kad 1919 metais kai kurie Didžiosios Minios nariai vis dar buvo Babilone. Boožo užkėlimas tų šešių

saikų miežių jai ant pečių reiškia tai, kad Vieš- pats Jaunuosius Vertuosius padarė atsakingais už priėmimą Didžiosios Minios narių, jiems atėjus prie Tiesos. Jos įėjimas į miestą parodo, kaip Viešpats po to davė maisto, kadangi tolesniame Dabartinės Tiesos numeryje pasi- rodė straipsniai, duodantys Tiesos, susijusios su Didžiąja Minia.

Kai Rūta parėjo pas savo uošvę, Noemi paklausė: „Kaip tau sekėsi, mano dukra?“ Būtent, po to, kai Jaunieji Vertieji susipažino su nurodymais, jiems skirtais ir kada sugrįžo atgal prie Didžiosios Minios, jų nariai klausinėjo juos, ar sužinojo, kuo jie yra. Viskas, ką pasa- kė apie tai, ką nuveikė Boozas dėl jos, rodo, kad Jaunieji Vertieji suvokė, ką Jėzus padarė dėl jų, kaip Jaunųjų Vertųjų. Žodžiai: „Šituos šešis sai- kus miežių davė man; nes sakė man – Tu netu- ri grįžti tuščiomis rankomis pas savo anytą“ nurodo, kad Jaunieji Vertieji pranešė jiems apie palankius rezultatus, kokius gavo iš Viešpaties. Kodėl pasakiau, kad šeši saikai miežių vaiz- duoja nepilną skaičių Didžiosios Minios, atei- nančios prie Tiesos? Biblijoje skaičius šeši reiškia arba blogį, arba nepilną skaičių. Šiuo atve- ju, Jaunieji Vertieji nesurinko visų Didžiosios Minios narių, bet tik jų nepilną skaičių. Žodžiai: „Dabar palauk, mano dukra, kol suži- nosi, kaip tas dalykas išeis“ parodo, kad Didžiosios Minios nariai patarė Jauniesiems Vertiesiems, kad liktų arti Viešpaties iki laiko, kada sužinos, kaip šie reikalai pajudės, kol pasibaigs visos derybos. Noemi žodžiai: „Nes tas vyras nenurims, kol tą dalyką galutinai sutvarkys dar šiandien“ yra tipu žodžių, pasa- kytų Didžiosios Minios, kad Jėzus turi tokį charakterį, kad atves visus reikalus iki sėkmin- gos, pageidaujamos pabaigos tinkamu laiku.

* * *

Pastaba

Prašome ištaisyti suklydimą išleistoje Dabarti- nėje Tiesoje Nr. 20, 8 psl., 1 pastr., pradedant penkta eilute. Turi būti skaitoma: „Pirmas sky- rius liečia įvykius, kurių antitipai įvyko nuo 1844 iki 1881 metų (žiūr. E4, 376 psl.), o ant- ras skyrius liečia įvykius, kurie įvyko nuo 1881 iki 1916 metų“ (E4, 382 psl.). Prašome padary- ti ištaisymus savo egzemplioriuje. Redaktorius

PT'10,7-10; TP'10,7-10.

Palyginimai apie KARALYSTĘ

„Visa tai Jėzus kalbėjo minioms palyginimais, ir be palyginimo jiems nieko nekalbėjo, kad išsipildytų, kas buvo per pranašą pasakyta: Aš atversiu savo burną kalbėti palyginimais, paskelbsiu dalykus, paslėptus nuo pasaulio sukūrimo“ – Mato 13:34,35

JĖZUS PASAKĖ DAUG PALYGINIMŲ apie Jo besiantinančią Karalystę. Šitie įvairūs palyginimai su skirtingais vaizdais kalba ta pačia tema, tiktai žiūrint iš įvairių požiūrio taškų, panašiai, kaip kad mes galime turėti įvairių pastato nuotraukų, padarytų iš šiaurinės pusės, iš rytų ir vakarų, iš vidaus ir iš išorės. Išrinkome keletą palyginimų iš Mato Evangelijos 13-to skyriaus ir vieną iš 25-to skyriaus.

GARSTYČIŲ SĖKLOS GRŪDELIS

Mato 13:31,32

Šitame palyginyje Karalystė yra palyginta su garstyčios grūdėliu. Nors garstyčių sėklos grūdėlis yra labai mažas, tačiau išauga iš jo stambus, plačiai išsišakojęs krūmas, pakankamai didelis, kad net dangaus paukščiai gali susisukti sau lizdus jo šakose, o tai iliustruoja vardinę Karalystę, kaip ji iš labai mažos pradžios išaugo iki reikšmingo dydžio. Ir taip, Kristaus pranešimo žinia pradžioje tapo priimta nežymios saujelės neturtingų vargšų, tačiau Evangelijos amžiaus laike vardinė Karalystė išaugo iki tokio didelio masto, kad paukščiai rinkosi ant jos šakų. Paukščiai, sutinkamai su mūsų Viešpaties paaiškinimu ankstesniame palyginyje, vaizduoja „tą piktaį“ ir jo tarnus (4,19 eil.).

Pamokymas, išplaukiantis iš to palyginimo, leidžia daryti išvadą, jog Kristaus Bažnyčia kadaise pasaulyje reiškė labai nedaug, o priklausymas jai buvo gėda ir negarbė. Pagaliau ji pasidarė didelė ir svarbi kaip institucija, o priešininko tarnai rasdavo malonų prieglobstį jos šešėlyje. Biblija parodo, kad toks jos išsivystymas yra tapimas simboliniu Babilonu, ir pareiškia, kad įvairiose savo atšakose ir denominacijose vardinė Kristaus Bažnyčia pasidarė Babiloniška.

Paklausykime Viešpaties žodžių apie tai, kad Babilonas pavirto „velnių buveine, visų netyrųjų dvasių pastoge, visų nešvarių ir nekenčiamų paukščių narvu“ (Apr. 18:2). Tuo duodama

suprasti, jog didelis Bažnyčios išorinis išsivystymas nebuvo jai į gera ir nedarė garbės, bet visiška priešingai. Nepaisant, kad Viešpaties Dvasia buvo klaidingai joje nušviečiama, o tai buvo netinkamo jos išsivystymo priežastimi, bet galiausiai, didi ir kilni Bažnyčios Galva įves visšką tvarką, vietoj chaoso ir susimaišymo.

RAUGAS, PASLĖPTAS MILTUOSE

Mato 13:33

Tas palyginimas iliustruoja procesą, kuriame vardinė Bažnyčia išugdė pikta širdies būseną. Suprantame, kad tie trys saikai miltų reiškia tikrąjį tikėjimą, viltį ir meilę, kurie turėjo pasilikti su Bažnyčia, kai liovėsi Dvasios dovanos (tokios kaip išgydymas, stebuklų darymas, kalbėjimas nežinomomis kalbomis), kurios buvo skirtos tam, kad sutvirtinti ankstyvąją Bažnyčią (1 Kor. 12:28-31; 13:1,2, 8-13).

Kadangi moteris į miltus, paskirtus kepimui, pridėjo raugo, visa masė kaip reikiant įrūgo; panašiai buvo su vardine Kristaus Bažnyčia: dvasinis maistas, skirtas visai tikėjimo šeimynai, surūgo arba sugedo, sumaišius klaidos raugą su tikru tikėjimu, viltimi ir meile. Kiekviena to maisto dalis palaipsniui tapo daugiau ar mažiau sugadinta klaidingų doktrinų raugo, prasiskverbiantio į viską. To rezultatus matome dabar – beveik kiekviena doktrina, perduota Viešpaties ir Jo Apaštalų, tapo daugiau ar mažiau supainiota ir iškraipyta Tamsiųjų Amžių klaidų.

LOBIS, PASLĒPTAS DIRVOJE

Mato 13:44

Karalystē čia yra palyginama su „lobiu, paslėptu dirvoje“. Žmogus, supratęs jo vertę, labai panorio turėti jį sau ir turėjo tokį tikėjimą juo, kad atsisakė visos savo nuosavybės, norėdamas nusipirkti dirvą, kur buvo paslėptas tas brangus lobis.

Atrodo, jog dirva vaizduoja žmonijos pasaulį. Žmonijoje mūsų Viešpats pastebėjo lobį: Jis matė, ateities perspektyvoje, Savo atperkamojo darbo rezultata, išlaisvinimą daugelio iš sugedimo nelaisvės į pilną Dievo sūnų laisvę – Tikrųjų Išrinktųjų, Bažnyčios Evangelijos Amžiuje ir vertųjų iš pasaulio ateinančiame Tūkstantmetiniame Amžiuje (Rom. 8:21). Atkreipdamas dėmesį į tą lobį, Viešpats „įsigijo“ tą dirvą – buvo pilnai apsisprendęs, pasiryžęs atiduoti Savo gyvybę ir viską, ką tada turėjo, kad galėtų nupirkti pasaulį (Iz. 53:11).

Dirva priklauso Dievui ir Jis padėjo ten lobį. Jis pasiūlė įsigyti jį kiekvienam, kas bus pasiruošęs užmokėti nurodytą kainą. Pirkėjas yra mūsų Viešpats. Tie, kurie priima Jo pakvietimą, prisijungia prie Jo aukojime savo žemiškų dalykų, kad kartu su Juo turėtų dalį Jo Karalystėje – ateinančio Amžiaus darbe, t. y., visą tą lobį atkasti, norint palaiminti pasaulio žmoniją. Mūsų Viešpats duoda suprasti, kad to lobio paslėpimas yra būtinas: „Neduokite to, kas šventa šunims ir nebarstykite savo perlų kiaušėms, kad kartais savo kojomis jų nesutryptų ir atsigręžusios jūsų pačių nesudraskytų“ (Mt. 7:6) – jie nesupras jūsų, manys, kad esate neprotingi ir iš savo nusivylimo gali jums pakenkti.

DIDELĖS VERTĖS PERLAS

Mato 13:45,46

Senoviniiais laikais perlai buvo daug labiau vertinami nei dabar. Perlų pirkliai prekiaavo jais ir atsinešdavo juos į turgų, kur būdavo labai branginami. Pirklys, iš šio palyginimo, randa vieną iš puikiausių perlų, kokį tik kada nors buvo matęs. Jis nutaria, kad tas perlas yra toks neįkainojamai brangus, jog su džiaugsmu parduoda ar išmaino visus kitus savo perlus ir nuosavybę, kad tik taptų jo savininku.

Panašiai ir Evangelijos pasiūlymas dalyvauti bendradarbiaujant kartu su Kristumi Jo Karalystėje yra aukščiau už visus pasaulio pasiūlymus.

Šio pasaulio garbė, reputacija, išgarsėjimas, užimama padėtis ir turtai yra pageidaujami dalykai. Iš tikrųjų Šventas Raštas sako: „Geras vardas yra vertingesnis už didelius turtus“ (Pat. 22:1). Bet kai mūsų akys pastebi „labai brangų perlą“ – Karalystę, siūlomą mūsų Viešpaties Jėzaus, pasiūlymą bendradarbiauti su Juo didžiuliame visų žemės giminių palaiminimo darbe, aiškiai suvokiame, kad jis yra neįkainojamas, labai brangus, daug daugiau vertesnis negu visokia garbė, titulai ir šio pasaulio malonumai.

Tie, kurie verti, kad nusipirktų šį perlą, su džiaugsmu atiduos visus žemiškus dalykus – net savo gerą vardą, ir tai bus būtina, nes Mokytojas yra perspėjęs juos, sakydamas: „kai dėl manęs jus užgaulioja, persekioja ir meluodami kalba apie

jus visokį piklą, būkite linksmi ir džiūgaukite, nes didelis jūsų atlygis danguje. Juk lygiai taip persekiojo ir pirm jūsų buvusius pranašus“ (Mt. 5:11,12). Tas, kuris nėra linkęs užmokėti tokią kainą už įėjimą į Karalystę, nėra jos vertas. „Per daugelį išmėginimų mes turime įeiti į Dievo Karalystę“ (Apl. 14:22). Tikrai tie, kurie noriai iškenčia tokiuose išmėgini-

muose dėl teisingumo – vardan Tiesos, su paklusnumu savo pašaukimui, yra nugalėtojai.

TINKLAS, SURENKANTIS VISOKIOS RŪŠIES ŽUVIS

Mato 13:47-50

Dar kitas palyginimas apie Karalystę pavaizduoja Evangelijos žinią kaip tinklą. Pageidaujama yra tikrai viena rūšis simbolinių žuvų (žmonių, Mt. 4:19), tačiau tinklu surenkama visokių rūšių – tikrų krikščionių, dalinai apgautų krikščionių ir įvestų į klaidą, bei daugybę veidmainių. Ne kiekviena rūšis paveldės Karalystę kartu su Jėzumi Kristumi, todėl Evangelijos Amžiaus galas čia parodomas kaip laikas atsijojimo ir atskyrimo. Pageidaujamos žuvys yra atrenkamos į indus, o kitos, likusios yra išmetamos atgal į jūrą, kaip netinkančios užimti vietą tarp išrinktųjų Karalystėje, nors neturėtų pasirodyti netinkamos būsimam išgelbėjimui ateityje.

Ugnies krosnis, 49 ir 50-oje eilutėse, simbolizuoja didžiosios Priespaudos Laiką, kurio metu užsibaigs šis Amžius ir kurio metu šio pasaulio karalystės užleis vietą Tarpininkaujančiai Kristaus Karalystei. Dėl tos Karalystės įvedimo ant

Lobis, paslėptas dirvoje

žemės Bažnyčia meldžiasi jau dvidešimt šimtmečių: „Teateinie Tavo Karalystė, tebūnie Tavo valia kaip danguje taip ir žemėje“ (Mt. 6:10). Kokia tai bus Karalystė! Ji bus pavesta Jėzui ir Jo Mažajai Kaimenei (Lk. 12:32), bus įgaliota įvesti dangišką valdžią ant žemės!

PALYGINIMAS APIE AVIS IR OŽIUS

Mato 25:31-46

Jėzus šiame palyginime kalba apie tai, kas įvyks įvedus Jo Karalystę – po to, kai Bažnyčios klasė bus išaukštinta kaip Sužadėtinė, Avinėlio Žmona ir Bendrapaveldėtoja Jo Karalystėje. Mokytojas aiškiai kalba apie tai, sakydamas: „Kai ateis Žmogaus Sūnus savo šlovėje ir visi *šventi angelai* kartu su Juo, tada Jis atsistės savo šlovės soste“ (Mūsų kursyvas). Po to seka Tūkstantmetinio Amžiaus darbo aprašymas. „Jo akivaizdoje bus surinkti visų tautų žmonės“. Tai liečia pasaulio tautas. Visi, išskyrus Bažnyčią, bus surenkami prieš Jo didį baltą sostą teisingumo, gailestingumo ir meilės (palyg. Apr. 20:11-15). Dievas „nustatė dieną, kada teisingai teis visą pasaulį per žmogų, kurį paskyrė, ir už kurį garantavo visiems, prikeldamas Jį iš mirusiųjų“ (Apd. 17:31).

Prieš šešis tūkstančius metų Adomas ir visa jo giminė buvo nuteisti Edene, o nuosprendis buvo – mirtis (Pr. 2:17). Niekas iš žmonių iš prigimties nėra verti amžino gyvenimo, nes visi yra nusidėjėliai. Atėjus tinkamam laikui, Dievas atsiuntė Savo Sūnų, kad numirtų už Adomo nuodėmę, „kadangi per žmogų atėjo mirtis, taip ir per žmogų (Jėzų) ateina mirusiųjų prisikėlimas. Mat, kaip Adome visi miršta, taip Kristuje visi bus atgaivinti, tačiau kiekvienas pagal savo eilę ...“ (1 Kor. 15:21-23).

Pirma klasė, atgaivinta Kristuje, tai Bažnyčia, pakviesti iš pasaulio, „pradėti iš naujo“ iš Šventosios Dvasios. Jie turėjo praeiti savo teismą, išbandymą, Evangelijos Amžiaus laike. Tie vertieji, kurių charakteriai yra malonūs Dievui ir tinkami, kad būtų Jo priimtais, yra bendrapaveldėtojais („šventais angelais“) kartu su Jėzumi Jo Karalystėje, bei dalyvaus darbe teisiant pasaulį Tūkstantmetiniame amžiuje, pasaulio išbandymo laike (1 Kor. 6:2,3). Jis žadėjo, kad visi ištikimieji sėdės su Juo soste (Apr. 3:21) – soste, kuris pavaizduotas mūsų teksto žodžiuose – prieš kurį, simboliškai kalbant, bus surinktos visos pasaulio tautos.

Tie, apie kuriuos kalbama palyginime, priėmė Kristaus nurodytas sąlygas ir trokšta būti teisiami, išbandomi dėl tinkamumo amžinam gyvenimui. Mesijo Karalystė naudos savo valdžią ir skleis žinias apie Dievą ir teisingumo pažinimą (1 Tim. 2:4), siekiant paraginti, pagelbėti, pamokyti ir sutvirtinti visus norinčius ir paklusnius. Tuo metu visi tokie turės privilegiją laipsniškai vis labiau pakilti iš nuodėmės ir mirties sąlygų – iš proto ir kūno netobulumo, iš amoralaus, nedorovingo elgesio ir tapti pilnutiniu Dievo paveikslu žmogiškame lygyje, koku Adomas buvo pradžioje.

Tik ištiso Tūkstantmetinio Amžiaus darbas įvykdys tai. Teisingumas įsiviešpataus taip, kaip dabar visur karaliauja nuodėmė (2 Petro 3:13). Tuo metu šis pasaulis bendrai bus nuostabi

vieta, kurioje įsiviešpataus toji didžioji Karalystė (kalnas), kur „niekas nekenks ir nežudys“ (Iz. 11:9), kur prakeikimas palaipsniui bus pašalintas, ir nebus jau daugiau liūdesio, verksmo, skausmo ir mirties (Apr. 21:1-5), o Dievo palaiminimas, atvedantis į tobulumą, visur ims viršų. Visi, gyvenantys to tūkstančio metų laike, bus nepaprastai laiminami.

Bausmės įstatymo veikimas

Bet kaip tada bus dėl pasaulio nuodėmių? Ar nebus už jas jokios bausmės? Atsakome, jog nuodėmių atleidimą pasauliui, atsižvelgiant į Kristų, Dievas laiko tokiu pat teisingu dalyku, kaip kad buvo nuodėmių atleidimas Bažnyčiai, atsižvelgiant į Kristų (1 Jn. 2:2). Dievas nežiūri į asmenis ir yra taip pat linkęs atleisti pasaulio nuodėmes, kaip atleido ir Bažnyčiai, kai pasaulis, atgailaudamas už savo nuodėmes, priims Kristų kaip savo Atpirkėją.

Tai nereikia, kad teisingumas turi būti ignoruojamas, nepaisomas. Manome, jog bus leidžiama, kad būtini rykščių kirčiai ar bausmės ateitų pasauliui. Žmonės iš savo silpnybių ir netvirtumo į tobulumą bus keliami laipsniškai to palaiminto tūkstančio metų laike, Kristaus Karalystės laike, kada šėtonas taps surištu ir nieko nebegailes suvedžioti (Apr. 20:1-3).

Iš pažiūros, „avys“ ir „ožiai“ turės daug bendro išoriniuose dalykuose ir elgesyje, bet Teisėjas, Karalius, kuris skaitys jų širdis, galiausiai akivaizdžiai parodys, kad yra aiškus širdžių būse-

Tinklas, surenkantis visokios rūšies žuvis

nos skirtumas tarp tų dviejų klasių, iš kurių visi bus išbandymo procese laike to tūkstančio metų, ir visi sėmsis palaimų iš šios Karalystės.

Teismo pagrindas

Kiekvienas atskiras asmuo individualiai išvystys sau charakterį per šį išbandymo laikotarpį. Tas charakteris bus pilnai įvertintas šio Didžiojo Teisėjo taip, kad kiekvienas asmeniškai bus priskirtas prie „avių“ arba prie „ožių“. Avių klasė gaus vietą Jehovos dešinėje pusėje. Ožių klasė, atskirta į kairę pusę, praras Jo malonę, nežiūrint į tai, kad jie gavo ir priėmė Karalystės palaimas, ir parodė išorinį, matomą sutiimą su jos įstatymais.

Teisėjo sprendimas bus akivaizdžiai atskleistas priartėjus Tūkstantmečio pabaigai. Toks sprendimas iššauks nusistebėjimą abiejose grupėse. „Avims“ dešinėje pusėje Viešpats pasakys: „Atėkite, mano Tėvo palaimintieji! Paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę“. Kada Dievas dėjo žemės pamatus ir suplanavo ją žmogaus gyvenimui, Jo tikslas buvo suteikti jums karalystę žemėje. Dabar atėjo laikas, kad įeitumėte į tą Karalystę ir ją paveldėtumėte. Karalystė, apie kurią čia kalbama, jau nebėra ta Tarpininkavimo Karalystė. Tai Karalystė, kurią Dievas davė Adomui ir kurią jis prarado per nepaklusnumą, ir kurią Kristus išpirko paaukodamas patį Save. Ji bus suteikta tik taiems, kurie išsiugdys charakterius, panašius į Dievo – tiems, kurie taps Viešpaties „avimis“ Tūkstantmečio laike.

Ožiai, iš to palyginimo, taps nuteisti, kaip pasakyta: „Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį [sunaikinimą], kuri paruošta velniui ir jo angelams!“ Naudodamiesi visomis dovanotomis privilegijomis, palaimomis ir gaudami tūkstančio metų patirtį mokytis, bendraujant su teisingumu, tiesa ir Dievo Dvasia, jūs atsilyginsite parodydami tik išorinį paklusnumą, bet širdyje nepasiekėte harmoningos vienybės su Dievu. Negaliu jūsų pripažinti Savo avimis. Negaliu jūsų pristatyti Tėvui kaip nekaltų, be dėmės. Turite būti sunaikinti; bausmė jums yra Antroji Mirtis, amžinas sunaikinimas. Bausmė, skirta jums, yra amžina, kadangi nebebus jau daroma atėčiai jokio pasiruošimo dėl jūsų išpirkimo ar prikėlimo iš Antros Mirties. Bus taip, lyg kad niekados nebebūtumėte buvę (Abdijo 16). Jūs visiškai neįvertinsite ir nebranginsite Dievo gerumo ir visai nustojote ugdyti charakterį, panašų į Jo. Amžinas gyvenimas yra tik tiems, kurie turi Dievo panašumą ir Jo Dvasią.

Abi klasės, kaip „avių“, taip ir „ožių“, bus nustebintos tuo, ką Teisėjas paskelbs kaip Savo teismo pagrindą. „Avims“ Viešpats pasakė: „Aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote, buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte, buvau keleivis, ir mane priėmėte, buvau nuogas, ir mane apdengėte, buvau ligonis, ir mane aplankėte, buvau kalinys, ir atėjote pas mane“. „Ožių“ klasei Viešpats pasakė: „Aš buvau išalkęs, ir jūs manęs nepavalgydinote, buvau ištroškęs, ir manęs nepagirdėte, buvau keleivis, ir manęs nepriėmėte, nuogas, ir manęs neapdengėte, ligonis ir kalinys, ir manęs neaplankėte“.

Tiek „avys“, tiek ir „ožiai“ tvirtino, kad jie nieko nežinojo apie tokius atsitikimus. Kada Tau tarnavome, Viešpatie? Kada atsisakėme Tau patarnauti? O tai atskleidžia atsakymas: Kiek kartų tai padarėte vienam iš šių mažiausiųjų mano brolių, arba, ko jiems nepadarėte, tai tą padarėte, ar nepadarėte ir Man.

Avių klasės charakteristika

Kas yra tie, kurie laike išbandymo parodys, ar yra avių klasėje, ar ožių klasėje? Argi laike Tūkstantmečio dar bus sergančių žmonių, esančių skurde, alkanų ar būnančių kalėjime? Mes visuo met tvirtiname, kad ligos, nepriteklius, badas ir kalėjimai tada bus praėję negrįžtamai amžiams. Kaip tad reikėtų suprasti tų žodžių prasmę?

Kuomet Tūkstantmetinė Karalystė bus įsteigta, visi, kurie jai pritardami bus taikoje su ja, turės didžiulę privilegiją dirbant padėti kuo nors kitiems. Pasaulis dabar yra aklas ir alkanas dėl dvasinio maisto trūkumo, o taip pat dėl praregėjimo, patepant Tiesos tepalu (Apr. 3:18). Tuo laiku, kai Tūkstantmečio palaiminimai bus gausiai išlieti tiems, kurie priims Viešpaties nustatytas sąlygas, kitiems reikės pagalbos. Turintieji Dievo Dvasios, meilės dvasios, su džiaugsmu neš dangišką sutaikymo žinią visai žmonijai, užtepdami tepalo aklųjų akims, atverdami kurčiųjų ausis ir padėdami sergantiems dėl savo nuodėmių sugrįžti į harmoniją su Dievu – į Mesijo Karalystės palaimas, nurodant kelią, kuriuo jas galima būtų įgyti – padėdami jiems prisidengti savo nuogumą uždengiančiu Kristaus teisingumu. Visi, kurie ras malonumą dirbti tame darbe, parodys, kad turi Dievo Dvasios ir bendradarbiauja su Viešpačiu. Jie bus tos „avys“. Tuo tarpu tie, kurie apsileis savo pasišventimo įžaduose, o vien tik savanaudiškai džiaugsis Tūkstantmečio palaimomis, atsidurs „ožių“ klasėje, ir atitinkamai pagal jų elgesį, neteks Karalių Karaliaus, jų Teisėjo, malonės.

Pasaulio prisikėlimas

Tik „avys“ parodys ypatingą susidomėjimą, ruošdamos sąlygas jiems ir meldamiesi dėl tų, kurie bus didžiajame mirties kalėjime. Nors Viešpaties palaiminimas užtikrins gausių išteklių visiems, galime manyti, kad tas gausus aprūpinimas bus jų bendradarbių rankose. Tuo laiku, skirdamos savo laiką ir energiją, tos „avys“ aiškiai parodys, kad jų ketinimų tikslai, valia sutinka su jų Kūrėjo valia. Dievo valia yra, kad visi, kurie yra kapuose, išeitų pagal Viešpaties Jėzaus įsakymą (Jn. 5:28,29), o tie, kurie stovi Dievo ir Kristaus pusėje, kad būtų Jo bendradarbiais atliekant darbą, dėl kurio realizavimo Kristus numirė. Kiekvienas, nesuinteresuotas tuo darbu, parodys Dievo Dvasios trūkumą. Būtent, kaip tik tuo bus kaltinama „ožių“ klasė. *Tas, kuris sėdi sote, turėdamas išpirktą žmonijos pasaulį ir užtikrintą prisikėlimą visiems atpirktiesiems, neabejotinai tam tikra prasme laiko išpirktuosius kaip reprezentuojančius Jį patį – į ką Jis ir nurodo tame palyginime.*

Dievo pykčio ugnis

Amžina ugnis reiškia ugnį Dievo uolumo arba pykčio, išdeginančio ir naikinančio viską, kas yra priešinga Dievo teisingumui (Sof. 3:8). Tai simbolinis pasakymas, kuris vaizduoja visišką sunaikinimą – „amžiną bausmę“ (Mt. 25:46), amžiną „atkirtimą“. Graikų kalbos žodis *kolasin*, 46-oje eilutėje, išverstas kaip „bausmė“, nereiškia *kankinimo*, kaip kai kurie linkę manyti. Pagal Liddello ir Skotto graikų kalbos žodyną jo pirmoji reikšmė yra „*apkarpymas ir patikrinimas medžių augimo*“.

Savo komentare dėl 46-tos eilutės Benjamin Wilson rašo:

Taip pat kalbant apie ugnį, paminėtą 41-je eilutėje. Visuotinis Vertimas (Common Version) ir daugelis kitų šiuolaikinių vertimų, išverčia *kolasin aionioon* kaip amžina bausmė, palaikydamos esantį visuotiniame supratime požiūrį apie kančias, kankinimą – *basinos*. *Kolasin* savo įvairiose formose Naujajame Testamente yra pasitaikęs tik trijose kitose vietose: Apd. 4:21; 2 Pet. 2:9 ir 1 Jn. 4:18. *Kolasin* yra kilęs iš žodžio *kola-zoo*, kuris reiškia:

1. *Nukirsti*; kaip nukertamos medžio šakos, apkarpyti, apgenėti. 2. *Sulaikyti, sustabdyti*. Graikai rašo – „vežėjas sustabdo [*kolazei*] savo karštus, liepsningus žirgus“. 3. *Griežtai įspėti, bausti*. Atkirtimas kieno nors nuo gyvenimo, atskyrimas nuo visuomenės arba net įkalinimas yra laikomi *bausme* – iš to kilo *trečias*, metaforinis šio žodžio pritaikymas. Priimta pirmoji reikšmė, kadangi ji labiau derinasi su antra sakinio dalimi, tuo pačiu išsaugojant antitezės jėgą ir grožį. Teisingieji eis į *gyvenimą*, o piktieji į *atkirtimą* nuo gyvenimo, arba *mirtį*. Žiūrėti, 2 Tes. 1:9.

Emphatic Diaglott Benjamino Wilsono, išleistas Tarptautinės Šventojo Rašto Tyrinėtojų Draugijos (I.B.S.A.), 1942 m.

BS'00,74-77; SzB'01,74-78

BIBLINIAI KLAUSIMAI

KODĖL PALYGINIMAI?

K Kodėl Jėzus kalbėjo palyginimais?

A Jėzus pasakojo paprastas istorijas vaizdinga metaforine kalba, kad atkreiptų dėmesį į tikrus įvykius, jų tiesioginėje prasmėje. Jis yra mokytojų Mokytojas, kaip pasinaudojant palyginimais, pailiustruoti dvasines tiesas.

Mokiniai, stebėdami Jo bendravimo būdą susikalbant su tokiomis didelėmis žmonių grupėmis, kokios ateidavo Jo pasiklausyti, stengėsi gauti atsakymą į klausimą (Mt. 13:10-16): „Kodėl jiems kalbi palyginimais? Jis atsakydamas tarė jiems: Jums duota pažinti dangaus Karalystės paslaptis,

o jiems neduota. Mat, kas turi, tam bus duota, ir jis turės su pertekliumi, bet kas neturi, iš jo bus atimta net ir tai, ką turi. Dėl to Aš jiems palyginimais kalbu, kad jie žiūrėdami nemato ir klausydami negirdi, ir nesupranta. Taip jiems pildosi Izaijo pranašystė, kuri sako: „Girdėte girdėsite, tačiau nesuprasite, ir žiūrėte žiūrėsite, tačiau nematysite. Nes šitų žmonių širdis aptuko, pasidarė bejausmė, jie vos beprigirdi ausimis ir užmerkė akis, kad kartais nepamatytų akimis ir neišgirstų ausimis, nesuprastų širdimi ir neatsiverstų ir Aš jų nepagydyčiau. Bet jūsų akys palaimintos, nes jos mato, ir jūsų ausys, nes girdi.“

Gyvename amžiuje, kuriame tikėjimas yra būtinas. Dievo Žodžio supratimas yra galimas tik-

tai tiems, kurie turi ausis, linkusias klausytis, kurie turi atitinkamus bruožus, reikalingus dvasiniam supratimui, tokius kaip nuolankumas, paklusnumas, ramumas ir Tiesos alkis. Tų bruožų neturėjimas veda prie užsispyrimo ir pirmenybės teikimo saviems įsitikinimams. Daugumai Viešpaties klausytojų stigo tų reikalingų gerų savybių, todėl tai, jog mūsų Viešpats kalbėjo ne tiesiogiai, o palyginimais, buvo tikras gailestingumo, malonės parodymas jiems, kadangi Tiesa nebūtų buvusi pakankamai įvertinta ir tai darytų žalą besiklausantiems (Rom. 11:32).

Savaime aišku, kad Savo mokiniams Viešpats asmeniškai paaiškino ir davė palyginimo interpretaciją. Jiems tai buvo dalis to „naudingo mokymo“, reikalingo jų vystymuisi (2 Tim. 3:16). Palaiminti yra tie, kurie pilnai garbina Jį, nes tik tai tokiems yra apreiškiama „VIEŠPATIES paslaptis“ (Ps. 25:14).

Kokia nuostabi perspektyva priešakyje laukia tų, kurie dabartiniu metu neturi akių, kad matyti, ar ausų, kad girdėti, kadangi Dievo Žodis kalba, jog „aklųjų akys atsimerks ir kurčiųjų ausys atsivers“ (Iz. 35:5) po to, kada Dievo numatyti dabartiniai išrinkimo tikslai bus pasiekti, ir Jo žemiška Karalystė bus visiškai įvesta.

Turtingas žmogus ir Lozorius (Lk. 16:19-31)

Yra daug painiavos ir susimaišymo ryšium su šiuo aprašytu pasakojimu. Ar tai turėtų būti suprantama raidiškai, ar simboliškai?

Daugelis laiko, kad ši istorija apie turtingą žmogų ir Lozorį yra tiesioginis, raidinis pasakojimas. Tačiau, nors nėra tai aiškiai išdėstyta, bet Biblijoje nurodoma, kad tai yra palyginimas – nes Jėzus kalbėjo žmonėms palyginimais, „ir be palyginimų Jis jiems nekalbėjo“ (Mt. 13:34,35; Lk. 8:10). Šis ypatingas palyginimas buvo nukreiptas Fariziejams, žmonių vadovams. Taip Jėzus pailiustravo artėjantį Pagonių priėmimą į Dievo malonę, pakvietimą į dangišką Karalystę, atidarant Evangelijos dispensaciją, ir Žydų tautos atmetimą nuo tos ypatingos Dievo malonės, uždarant Žydų Amžių.

Raidinis, tiesioginis to pasakojimo aiškinimas prieštarautų:

* Dievo charakteriui, aprašytam Jer. 9:24: „Kas nori girtis, tegul giriąsi, kad supranta ir pažįsta mane, kad Aš – VIEŠPATS, kuris vykdu malonę ir teisingumą žemėje“. Keturi didingi Dievo bruožai yra parodyti toje eilutėje: vykdu (jėga) malonę (meilė), teisumą (išmintis) ir teisingumą (teisingumas). Amžinas laikymas turtuolio kančių ir

kankinimo vietoje prieštarautų visiems šiems keturiems bruožams.

* Svarbiausiai, centrinei Biblijos doktrinai – Išpirkimui. Apie mūsų Viešpatį yra pasakyta: „žmogus Kristus Jėzus, kuris atidavė save kaip išpirką už visus, apie ką bus paliudyta tinkamu laiku“. Jis „už kiekvieną paragavo mirties“ (1 Tim. 2:5,6; Hebr. 2:9). Kadangi Šventas Raštas moko, kad bausmė už nuodėmę yra mirtis, iš to matome, koks priešingas išpirkimui yra raidinis, tiesioginis aiškinimas mokslo apie amžiną gyvenimą kančiose, kaip bausmę už nuodėmę.

* Biblijos mokymui apie pragarą. Biblija moko, kad pragaras – *sheol*, *hades* arba *gehenna* – yra nežinojimo, buvimo be sąmonės būseną, įvykus mirčiai. Pavyzdžiui, Ekl. 9:10 kalba: „nebus nei darbo, nei minčių, nei supratimo, nei išminties kape {sheol}, į kurį eisi“ (mūsų skliausteliai).

* Aiškinimo metodui palyginimais. Palyginimai turi būti aiškinami kaip palyginimai, o ne kaip raidinės, tiesioginės istorijos. Pavyzdžiui, kai Jėzus kalbėjo apie keturias dirvos rūšis (Mt. 13:3-23), neturėjo mintyse raidinės žemės, bet kalbėjo apie keturias širdžių rūšis, į kurias yra pasėjamas Dievo Žodis. Palyginime apie kviečius ir rauges (Mt. 13:24-30) nekalbama apie raidinius kviečius ir rauges, bet kalbama apie simbolinius kviečius – tikruosius Dievo Žmones, ir simbolines rauges – netikrus, apsimestinius krikščionis.

Trumpas paaiškinimas palyginimo simbologijos

Suprantame, jog turtuolis atvaizduoja Žydų tautą: *prieš* mirtį šis turtuolis reiškia kūnišką Izraelį Žydų Amžiuje, o *po to*, kai numiršta, atvaizduoja kūnišką Izraelį Evangelijos Amžiuje arba Bažnyčios Amžiuje. Ši tauta gavo nuo Dievo pažadą tapti karališkų kunigų karalyste, ką simbolizuoja jų lininiai ir purpuriniai drabužiai (Iš. 19:5,6). Jie gausiai puotavo, naudodamiesi Įstatymo teise ir Pranašų tarnyba. Turtuolio mirtis reiškia Izraelio atmetimą kaip Dievo išrinktų žmonių.

Lozorius simbolizuoja Dievo bijančius Pagonis, kurie kaip vargingi elgetos maldaujamaui laukė prie turtingo Izraelio „vartų“, negalėdami įeiti, ir maitinosi Tiesos trupiniais, kuriuos kartais rasdavo ant savo kelio. Šunys, laižantys jų žaizdas, atvaizduoja pagonių filosofus, kurie savo mokslais atnešdavo laikiną palengvėjimą jų sunkioje būdoje. Lozorius mirtis reiškia jų atskyrimo pabaigą. Per Jėzaus ir Apaštalų mokymus pagonys tapo atvesti prie Abraominių pažadų ir džiaugsmo.

Turtuolis, t. y., Izraelis, tuo metu atmetas, pavydėjo pagonims, tuo laiku priimtiems per Kris-

tų, jų padėties kaip Dievo numylėtinių. Kada jie troško palengvinimo savo sunkiose kančiose – persekiojimuose, atskyrimo ir atmetimo – Evangelijos Amžiaus laike, jiems buvo kalbama simboliiniu būdu, kad be tikėjimo į jų Mesiją, Jėzų, jie negali sulaukti palengvėjimo, nei nugalėti tą „milžinišką prarają“. Turtuolis, maldaujantis pagalbos dėl savo brolių, reiškia Žydų tikėjimą, jog atsaky-

mas, paaiškinantis, kodėl jie tapo atmestais, gali būti randamas Įstatyme ir Pranašuose. Tas atsakymas tiksliai nurodė jų suklydimą: jeigu jie nepatikėjo Įstatymo ir Pranašų liudijimu, tai taip pat jie nepatikės ir Jėzaus liudijimu, kuris Savo prisikėlimu patvirtino, kad yra Mesijas.

BS'00,78; SzB'01,79-80

PASKUTINIEJI ELIJO IR ELIZIEJAUS ARTIMAI SUSIJĘ VEIKSMAI

(2 Kar. 2:8-14, tęsinys iš D. T. 2010 m., Nr.20, 16 psl.)

(68) Septintas Eliziejaus veiksmas iš 2 Kar. 2:12-14 buvo perėjimas per Jordaną. Pasiremdami faktu, kad šiame paveiksle nėra pasakyta, jog Eliziejus perėjo sausu dugnu, kaip tai įvyko abiems pranašams pirmojo smogimo metu, mes galime padaryti išvadą, kad Didžioji Minia, kaip Nauji Kūriniai, turėjo patirti nuostolių jų smogimo metu. Žinoma, žala, kurią padarė sau Didžioji Minia, kaip Nauji Kūriniai per fanatizmą, neprotingumą ir neteisingą nušvietimą, iškraipymą susijusį su smogimu, patvirtina, kad jie neperėjo antitipinio Jordano sausu apavu; ir tai parodo, kad smogimo darbas negalėjo įvykti nepakenkiant jų Naujiems Kūriniais, kadangi Šventasis Raštas nesako, jog Eliziejus eitų sausu apavu. Tai, kad pilnai perėjo, parodo, jog antitipinis Eliziejus užbaigė smogimo darbą. Mes suprantame, kad „Didelis Skubėjimas, Kampanija“, į kurią buvo įsitraukę Draugijos žmonės nuo 1917 m. spalio 1 dienos iki 1918 m. gegužės 1 dienos, yra antitipiniu Eliziejaus smogimu į Jordaną. F. H. McGee kaltina autorių, jog moki- na, kad antitipinis antrasis smogimas prasidėjo liepos 17 d.; čia jis taip pat klaidingai pateikia autoriaus mintis. Išleidimas VII tomo taip pat nebuvo smogimu į Jordaną, o jis mus klaidingai kaltina, kad taip mokome. Antras smogimas į Jordaną, buvo tai aukščiau aprašytas barimo ir nuteisimo darbas, kurį atliko Draugijos žmonės septynių mėnesių laikotarpyje, kaip apie tai autorius pastoviai mokė, nuo 1917 metų rudens, o ne nuo 1917 m. liepos. F. H. McGee tikriausiai sumaišė dalį M. Sturgeono aiškinimo apie tai, kas įvyko 1917 m. liepos 17 dieną, su autoriaus supratimu apie smogimo į Jordaną pradžią. Menta Sturgeon laikėsi nuomonės, kad pirmasis smogimas į Jordaną prasidėjo Betelio valgykloje

1917 m. liepos 17 d., pašalinant keturis Tarybos narius, McGee ir autoriui barant J. F. Rutherfordą ir jo bendrininkus ir protestuojant prieš jų valdžios uzurpaciją. Autorius niekada negalėtų pritarti Menta Sturgeono nuomonei šiuo klausimu. F. H. McGee ketvirtame puslapyje paskiria daugiau nei vieną skiltį sugriaunant savo painiavą, lyg tai būtų tos pažiūros autoriaus, ir tokiu būdu sugriauna savo asmenines prielaidas. Jis netgi prideda citatą ir klaidingai tvirtina, kad autorius mokino, jog antrasis smogimas į Jordaną prasidėjo 1917 m. liepos 17 d., ko niekada nebuvo sakyta.

(69) Iš aukščiau aprašytos diskusijos galime pastebėti, kad J.F. Rutherfordas ir autorius sutinka, kad darbas atliktas nuo 1917 m. spalio iki 1918 m. gegužės buvo smogimu į Jordaną. Tačiau nesutinka dėl apibūdinimo, kuris tai buvo smogimas į Jordaną. J. F. Rutherfordas tvirtina, kad tai buvo pirmas, o autorius, kad tai buvo antras. Kaip galėtume išspręsti šį klausimą? Mes atsakome, kad faktai nenuginčijamai patvirtina autoriaus požiūrį ir nenuginčijamai paneigia J. F. Rutherfordo požiūrį. Tipas parodo, kad nebuvo nutraukta ramybė, harmonija ir bendravimas tarp antitipinio Elijo ir Eliziejaus prieš jų atskyrimą, o kadangi ramybė, harmonija, draugystė ir bendradarbiavimas pradėjo blogėti jau anksčiau, nei 1917 m. birželio 21 dieną, tai pirmasis smogimas turėjo pasibaigti dar prieš prasidedant jų atskyrimui. Aplinkybės, dėl kurių prasidėjo perskyrimas, buvo tokios: J. F. Rutherfordas atmetė autoriaus prašymą vėl grįžti į Angliją. Praėjus dar savaitei, taip pat atsisakė sušaukti Tarybą tam, kad galima būtų iš naujo apsvarstyti Anglijos reikalą. Tuomet autorius sudarė peticiją,

kurią dauguma Tarybos pasirašė birželio 13 dieną, kad J. F. Rutherfordas sušauktų Tarybos posėdį tam, kad apsvarstytų autoriaus darbą Anglijoje. To pasekoje Taryboje kilo audra, kuri pasiekė kulminaciją birželio 20 dieną. Autoriaus atžvilgiu vis labiau pradėjo pasireikšti nedraugiškas nusistatymas, kuris nuo mažos pradžios pradėjo didėti iš J. F. Rutherfordo, W.E. Van Amburgho, A. H. MacMillano, W. F. Hudgingso ir R. J. Martino pusės bei jų šalininkų. Birželio 21 dieną pirmąkart buvo paruoštas „vežimas“, kuris įvažiavo tarp „dabartinės valdybos“ rėmėjų ir „Opozicijos“, autoriaus asmenyje, pirmiausia, neduodant jam darbo Padangtėje, ir, antra, bandant jį išsiųsti toli nuo Betelio. „Vežimas“ pasiekė jį birželio 27 dieną ir pradėjo atskirti jį nuo antitipinio Eliziejaus. Kadangi naujienos apie diskusijas Taryboje pasklido tarp Betelio šeimos, padidėjo disharmonija, nesutarimai. Taigi matome, kad pasidalijimas prasidėjęs birželio 27 dieną buvo žingsnis, nutraukiantis ramybę tarp Elijo ir Eliziejaus. Šis dalijimosi darbas tęsėsi toliau ir išsiplėtė pasauliniu mastu, dar prieš prasidedant „Dideliam Skubėjimui, Kampanijai“ 1917 m. spalio mėnesį. Todėl „Didelis Skubėjimas, Kampanija“, kuri tuo metu turėjo savo pradžią, prasidėjo po trijų mėnesių nuo to momento, kai prasidėjo atsiskyrimas ir tai buvo antrasis smogimas į Jordaną. Tuo tarpu pirmasis smogimas į Jordaną turėjo būti užsibaigęs šiek tiek anksčiau, nei buvo prasidėjęs atsiskyrimas tų dviejų klasių. Tokiu būdu faktai parodo, kad „Didelis Skubėjimas, Kampanija“ buvo tuo antruoju smogimu į Jordaną; ir tikrai, tai buvo atliekama su užsidegimu įsipareigojusios daugumos pasišventusių Viešpaties žmonių, kaip tai parodyta „to Tarno“, kad Didžioji Minia turėjo sudaryti daugumą Bažnyčioje. Todėl tas didelis ir didesniu skaičiumi atliktas darbas buvo žymiai didesnio masto, nei pirmasis smogimas į Jordaną, tačiau pirmasis kiekvienu atžvilgiu buvo svarbesnis. Šie argumentai taip pat parodo, kad Draugijos šalininkai yra antitipiniu Eliziejumi. Kaip tipe po perskyrimo apsiaustą turėjo Eliziejus, taip ir antitipe, po perskyrimo apsiaustą turėjo antitipinis Eliziejus. Faktai parodo, kad perskyrimas prasidėjo 1917 m. birželio 27 dieną ir žengė į priekį iki spalio mėnesio. Tačiau per visą šį laikotarpį apsiaustą turėjo Draugijos šalininkai; vadinasi jie buvo antitipiniu Eliziejumi – Didžiosios Minios ir Jaunųjų Vertųjų nariai. Tai teisingai parodo, kad perskyrimas tarp antitipinio Elijo ir Eliziejaus įvyko.

(70) 2 Kar. 2:12:14 užduotas Eliziejaus klausimas, kai trenkė į vandenį: „Kur yra Viešpats,

Elijo Dievas?“, turėtų būti išverstas taip: „Kur yra Jehova? Jis taip pat yra ir Elijo Dievas“. Palygink American Revised Version (Amerikos pataisytas vertimas) ir pastabas paraštėje. Mes tikime, kad šis pasakymas duoda užuominą, kad antitipinis Eliziejus buvo paklydime, iliuzijos įtakoje, dėl kurios turėjo kentėti savo smogimo darbo metu. Prisimename kaip Draugijos rėmėjai sakė, kad Jehova stovi jų pusėje, kaip Savo antitipinio *Elijo*. Tvirtino, kad didelis pasisekimas jų darbe ateina iš Dievo ir pagal Jo valią jie yra „Jo vienintelė nuosavybė“. Visada, pagal paviršutiniškų religinių teoretikų įprotį aiškinama, kad jų išviršinis, matomas pasisekimas pas Dievą, yra įrodymas, jog jie turi malonę pas Jį. Smogimo metu Draugijos broliai ne kartą kartodavo didžiudamiesi prieš vadinamąją „Opoziciją“ ir šaukdami, kad Dievas yra jų pusėje ir elgiasi su jais kaip su Elijumi, kaip su Jo ypatingų malonių objektu. Vietoj to, kad įrodžius, jog jie yra antitipiniu Elijumi, jie išpildė antitipinio Eliziejaus klausimą: „Kur yra Jehova? [kieno pusėje Jis stovi?]. Jis taip pat yra ir Elijo Dievas“. Jis (Dievas) yra mums palankus ir tai patvirtina, kad mes esame antitipinis Elisas ir Jis stovi mūsų pusėje, todėl mes būtinai esame Elijas. Tačiau tas faktas, kad patys klausė ir patys sau atsakė, yra dar vienu įrodymu, jog jie yra antitipiniu Eliziejumi. Klausdami ir patys sau atsakydami, jie *dirbo paklydimo, iliuzijos įtakoje* galvodami, jog yra antitipiniu Elijumi. Koks išmintingas yra mūsų Dievas! „O Dievo turtų, išminties ir pažinimo gelme! Kokie neištiriami Jo teismai ir nesusekami Jo keliai!“, kol Jo ketinimai ir tikslai bus užbaigti! (Rom. 11:33).

PT'88,56-58; E 3, 109-117; TP'62, 103-105

BERĖJIETIŠKI KLAUSIMAI

(40) Ką simbolizuoja ugninis Vežimas? Trumpai pateikti, kokių būdu tai palaipsniui paaiškėjo?

(41) Kokius įvairius ugninio Vežimo išaiškinimus duoda br. Russellis? Ko turime vengti, vertindami tuos skirtingus pasakymus? Kodėl?

(42) Kaip galime suderinti tuos skirtingus posakius? Kodėl nebuvo „tam Tarnui“ duota visiškai aiškiai suprasti tą dalyką? Ką turime daryti, norėdami suderinti jo aiškinimus tariamo prieštaravimo atveju?

(43) Išaiškinti dvi žodžio „organizacija“ reikšmes, taikant tai Draugijai W.T.B. & T.S. Kuris iš tų apibrėžimų tinka antitipe ugniniam Vežimui?

Imant iš tų apibrėžimų požiūrio taško, duoti tris atremiančius priekaištą argumentus, jog Draugija, kaip antitipinis Vežimas, turėtų reikšti, kad Elijas ir Eliziejus buvo tame antitipiniame Vežime.

(44) Kokius du požiūrius dėl antitipinio Vežimo iškėlė Draugijos vadai? Įrodyti neprotingumą užsiminimo dėl galimybės „įėjimo į Vežimą ir pasikėlimo juo į dangų“!

(45) Kokie yra skirtingi paaiškinimai „to Tarno“ raštuose apie Elijo pakilimą į dangų?

(46) Kaip mes turime vertinti tuos, tariamai priešingus vienas kitam, br. Russellio pasakymus?

(47) Kaip neturime jų vertinti? Duoti tinkamas išvadas, išplaukiančias iš to įvykio faktų.

(48) Pateikti ir atremti neteisingą požiūrį apie antitipinius žirgus.

(49,50) Kaip tie faktai sugriauna J. F. Rutherfordo požiūrį, aprašytą Z. 1918, 51 pastr., ir kt., liečiantį antitipinius žirgus, smogimą į Jordaną ir pasidalijimą bažnyčioje?

(51) Ką atvaizduoja žirgai? Pateikti jų antitipus pagal 2 Kar. 2:11.

(52) Ką atvaizduoja vadeliotojai? Pateikti jų antitipą pagal 2 Kar. 2:12. Koku būdu suardyta ramybė tarp Dievo žmonių, įvedant klaidingus mokinius apie žirgus, vadeliotojus ir vežimą?

(53) Koks buvo vienas, o po to kitas požiūris McGee dėl Paskutiniųjų Elijo ir Eliziejaus artimai susijusių veiksmų? Atremti jo antrą požiūrį.

(54) Kokie dalykai neįvykdė, o kokie įvykdė persiskyrimą? Kaip tipe pasakoma apie nesutarimą tarp abiejų Pranašų? Kodėl nebuvo tai aiškiau parodyta? Kodėl antitipiniai vadeliotojai yra parodyti, kaip esantys atskirai nuo Elijo ir Eliziejaus?

(55) Kokias pastabas turime atsiminti sąryšyje su atskyrimu Elijo ir Eliziejaus? Kodėl?

(56) Kas atsitiko tuojau po antitipinio perskyrimo? Ką tai atvaizdavo? Koks yra skirtumas įvykių, imant juos laiko tvarkoje 2 Kar. 2:11-14 ir antitipe? Kodėl Viešpats padarė skirtingą laiko tvarką antitipe, kitokią, negu yra tipe?

(57) Nurodyti ir paaiškinti tris ištraukas iš Švento Rašto, kalbančias apie tokius išskirtinius atvejus.

(58) Kodėl pirmiausia turime ištyrinėti Eliziejaus septynis veiksmus, o tik po to svarstyti „laiko tarpą“? Išsiaiškinti ir pateikti įrodymus žodžiams „tai“ ir „matė“ posakyje „Eliziejus tai matė“. Kokie žodžiai turi būti pridėti ir kokia reikšmė turi būti žodžių ištraukoje 2 Kar. 2:10? Kodėl? Kodėl yra parašyta, kad Eliziejus pripažino Eliją perskyrimo metu?

(59) Koks posakis nurodo taip pat į tokį pripažinimą? Kas yra antitipas tokio pripažinimo? Pailustruoti tai pavyzdžiais. Koks yra skirtumas laike, tarp tipinio ir antitipinio perskyrimo?

(60) Kas yra atvaizduota Eliziejaus šauksme „Mano tėve! mano tėve!“? Kaip tai išsipildė antitipe?

(61) Kas yra atvaizduota Eliziejaus sušukime: „Izraelio vežime!“? Kaip tai išsipildė antitipe?

(62) Kas atvaizduota Eliziejaus šauksmo žodžiuose: „Ir jo raiteliai!“? Kaip tai išsipildė antitipe?

(63) Koku būdu ir dėl ko Eliziejus jau daugiau Elijo „nebematė“?

(64) Paaiškinti to antitipą ir duoti pavyzdžių, kaip tai įvyko tarp atskirų asmenų ir klasių.

(65) Ką reiškia „drabužiai“ pagal Biblinius simbolius? Ką reiškia drabužių perplėšimas? Ką reiškia antitipe Eliziejaus drabužių perplėšimas į dvi dalis? Kokia dar kita drabužių perplėšimo reikšmė?

(66) Paaiškinti tipą ir antitipinę reikšmę apsiausto perdavimo ir kokį tai turi ryšį Dievo atžvilgiu?

(67) Paaiškinti apie antrąjį smogimą į Jordaną.

(68) Paaiškinti tipą ir antitipą Eliziejaus perėjimo per Jordaną. Išdėstyti ir atremti klaidingą požiūrį, kad pirmasis antitipinis smogimas į Jordaną prasidėjo 1917 m. 17-tą liepos! Kaip tas klaidingas požiūris buvo naudojamas, norint paneigti teisingą nuomonę?

(69) Pateikti ir apibūdinti tris įrodančius faktus, kad „Didelis Skubėjimas, Kampanija“ buvo tas Antrasis Smogimas į Jordaną.

(70) Parodyti, jog teisingas išvertimas Eliziejaus klausimo iš 2 Kar. 2:14 įrodo, kad antrojo smogimo į Jordaną laike antitipinė Eliziejaus klasė manė, jog ji esanti tas Mažasis Būrelis.

DABARTINĖ TIESA

Redaktorius: Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road, Chester Springs, PA 19425-2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba atsakingas redaktorius Saulius Širmulis.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: <http://biblijos-veliava.lt>